

BERND UHLIG

►► Un moment de l'assaig del muntatge *Le Grand Macabre*, de La Fura, que obre aquesta nit la temporada de l'English National Opera de Londres.

TEATRE ► INAUGURACIÓ

L'Òpera de Londres confia en La Fura per obrir la temporada

► El grup català presenta 'Le Grand Macabre', de Ligeti, al teatre Coliseum

► «És una obra molt boja», diu Àlex Ollé, director artístic de la vistosa producció

|| BEGOÑA ARCE
LONDRES

Terror, violència, sexe, hedonisme. La Fura dels Baus irromp a l'English National Opera (ENO) de Londres amb un muntatge apocalíptic de *Le Grand Macabre*. La peça lírica creada el 1978 per György Ligeti, el compositor contemporani favorit de Stanley Kubrick, inaugura aquesta nit la temporada al prestigiós te-

atre del Coliseum de la capital britànica.

La Fura ha fet servir Clàudia, una nina gegant de 17 metres d'altura, per fer entrar i sortir, per la boca, els ulls, el sexe o els pits, els protagonistes d'una farsa sobre la fi del món. «Voliem acostar a la gent la idea de la mort, fer-los sentir una por física i carnal», explica Àlex Ollé, que comparteix la direcció artística amb Valentina Carrasco.

«És una obra molt boja, basada en un text del teatre de l'absurd dels anys 30, i tot i que en el fons és una tragèdia, té molta vitalitat i molt d'humor», afirma l'artista català. Quan el compositor hongarès va escriure *Le Grand Macabre*, el moviment de l'antiòpera estava, al seu entendre, esgotat. «Ligeti va anomenar aquesta peça l'*antiòpera*, perquè reprèn molts punts de l'òpera clàssica, com les àries o els duos, amb mirades i referències a obres de Verdi o de Rossini», apunta Carrasco. La pe-

■ L'OFERTA

GRAN MUNTATGE DE 'DON CARLO'

► A pocs carrers del Coliseum, *Don Carlo*, de Verdi, triomfa al Covent Garden, l'altre gran palau de la lírica londinenca. La producció de Nicholas Hytner, basada en la història del príncep enamorat de la seva madrastra, Isabel de Valois, casada amb Felip II per segellar un acord de pau, és un espectacle de gran bellesa i virtuosisme.

► El tenor alemany Jonas Kaufmann interpreta el desesperat amant, durant quatre hores d'intriga i passió, entre els tètrics murs d'El Escorial i les fogueres de la inquisició.

ça, considerada la més rellevant creació lírica de la segona meitat del segle XX, és una coproducció del teatre de La Monnaie de Brussel·les i el Teatro dell'Opera di Roma –ciutats on ja s'ha representat– juntament amb l'ENO i el Gran Teatre del Liceu de Barcelona, on arribarà l'octubre del 2010. Al treball de La Fura es deuen l'escenografia, d'Alfons Flores, el vestuari, de Lluç Castells, i els vídeos, de Franc Aleu.

CRÍTQUES // Les primeres crítiques al muntatge han estat entusiastes. «És una producció d'una intel·ligència que enlluerna», «l'endemà al matí encara estàs rient», escriu el *Financial Times*. «És un maridatge fantàstic de música surrealista i uns efectes visuals tècnicament fabulosos», assenyala *The Times*, que veu en l'elecció de La Fura dels Baus, per obrir la temporada de l'ENO, «un clar intent d'atraure una audiència nova i jove». ≡

MÚSICA ► PRESENTACIÓ

El Festival de Jazz es consolida amb més de 70 concerts

► La clausura serà a Nova York, a càrrec de Chano Domínguez

|| NÚRIA MARTORELL
BARCELONA

Més de 70 concerts (set són produccions pròpies) a càrrec de 300 músics en 15 sales i més de 41.000 entrades a la venda són els números del 41 Voll-Damm Festival de Jazz

de Barcelona. Una edició que compartirà amb una estel·lar clausura a Nova York, a la sala de referència Jazz Standard, a càrrec de Chano Domínguez (del 3 al 6 de desembre).

El pianista gadità i el seu quintet flamenc oferiran a la ciutat dels gratacles la seva atrevida revisió del disc de Miles Davis *Kind of blue*, indiscutible obra mestra que aquest any celebra el 50è aniversari de la seva edició (el mateix recital l'oferiran Domín-

guez i companyia el 12 de novembre a l'Auditori). De fet, l'ombra de *Kind of blue*, àlbum tòtem de la història del jazz, i la del seu artífex, el genial Davis, plana en tota la mostra: el saxofonista Wayne Shorter, membre del gran quintet de Davis dels anys 60, tocarà a l'Auditori (28 d'octubre); Jimmy Cobb, una llegenda de la bateria i l'únic supervivent dels músics que van participar en el disc, actuarà al Palau de la Música (7

de novembre) recreant la màgia de la mítica gravació, i el baixista Marcus Miller, que va compondre amb Davis el cèlebre *Tutu*, debutarà el dia 11 de novembre en aquesta mateixa sala.

El tret de sortida del festival el donarà el 18 d'octubre al parc central del Poblenou la Big Band de l'ESMUC amb un homenatge al 70è aniversari de Blue Note, discogràfica que compta a la seva escuderia amb artistes de la talla de Cassandra Wilson, també convidada a aquesta mostra. En el cartell destaquen altres noms com els de Brad Mehldau, Jerry González i els tandems de Concha Buika i Chucho Valdés, i Chick Corea i Gary Burton. ≡

en 3 minuts

«El jazz s'ha convertit en una música elitista»

Omar Sosa

Compositor i pianista

L'artista cubà obre avui el Mercat de Música Viva de Vic i el 6 de novembre toca al Festival de Jazz de BCN amb Jerry González.

|| N. M.
BARCELONA

–El Mercat de Música Viva de Vic comença amb la seva atrevida proposta, que té com a punt de partida el folklore dels temps de l'esclavitud, passat pel tamís del jazz i accentuat per l'electrònica. ¿Com es casa una cosa així?

–Treballo amb una jove orquestra catalana i combino diferents cultures de l'Àfrica que conec amb elements de música contemporània. Veure els músics clàssics com reaccionen amb els sons d'instruments tan primitius com el kalimba i el xalam és interessantíssim.

►► Omar Sosa.

–¿I com segueixen el ritme africà, sempre tan lliure?

–Els músics africans tenen total llibertat, toquen sense partitura, mentre que la música clàssica és més rígida, però com en qualsevol fusió l'important és conèixer de què va l'assumpte, encara que tampoc se sàpiga el camí per on la música et portarà.

–En les setmanes vinents tocarà amb Jerry González. ¿Què suposa per a vostè?

–A més de tocar al Festival de Jazz amb el que considero el Miles Davis actual, per com toca i la tradició d'on ve, m'apassiona el repete d'acostar-nos a l'estil, no a les peces, del mític disc *Kind of blue* de Davis.

–¿I què opina d'aquest corrent d'opinió que assegura que el jazz està mort?

–El jazz s'ha convertit en una música elitista perquè hem deixat de veure la seva essència de música popular i d'acostar-la als joves. ¿Saps què va ser l'última cosa que va fer Miles Davis? Tocar amb rappers per veure com reaccionava la joventut. ≡